

РЕШЕНИЕ

№ 6753

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 30.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1765** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Административното дело е образувано по жалба на В. Г. М. срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 556362-1/08.11.2019 г., потвърден с Решение № СФД20-РД28-6 от 09.01.2020 г., с който на жалбоподателя са установени задължения за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци /ТБО/ за периода 01.01.2014 г. - 31.12.2018 г. във връзка с недвижим имот, представляващ земя 817.00 кв., с построени: жилищна сграда 220.00 кв. с включени обслужващи части – мазе 47.50 кв.м. или общо 267,50 кв.м., гараж-30.00 кв.м. , гараж -56.00 кв.м.и лятна кухня -56.00 кв.м., находящ се в [населено място], район В., [улица].

Жалбоподателят обжалва акта като незаконосъобразен, твърди че до 31.12.2013г. е заплащал всички задължения. Сочил, че за него е било обективно невъзможно да декларира обстоятелства по-рано от 2019г. , когато е подадена последната коригираща декларация, поради множество грешки допуснати от различни институции. Изтъква, че къщата не е била обитаема от 1997г. до 2002г. , сочи, че гараж от 30кв.м. не е самостоятелен обект и не може да се отдели от къщата, поради което следва дължимите за него данъци да се начислят като се съобрази и статута на къщата като основно жилище. Изтъква като причина за подаване на коригираща декларация през 2019г. отказа на администрацията да приеме декларация с неточни данни. Твърди, че сградите не са завършени през 1997г., въпреки декларираното от него в този смисъл, което се дължи на грешка /незнание каква година да посочи/. Счита, че не следва да

дължи данъци за период предхождащ подадената декларация от 05.02.2018г. и преди 18.03.2019г., както и лихви. Иска се отмяна на АУЗД. Не претендира разноски.

Ответникът – директор на дирекция "ОБЩИНСКИ ПРИХОДИ"- ПРИ СТОЛИЧНА ОБЩИНА, чрез юрк. С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски.

Съдът като съобрази приетите по делото доказателства, становищата на страните и приложимия закон и след служебна проверка на оспорения индивидуален административен акт за валидност и законосъобразност на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК, вр. чл. 156.

Решението на Директора на Дирекция "ОП" към СО е връчено на 17.01.2020 г.

Жалбата е подадена на 30.01.2020г. , в преклузивния срок за обжалване на решението, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По повод определение №5629/25.07.2019г. на АССГ , Първо отделение е издадено Наредване от 09.10.2019г. на главен инспектор по приходите при Столичната общинска приходна администрация за установяване на задължения с изготвяне на Акт по чл. 107 ал.3 от ДОПК относно недвижим имот с партиден № 7202Н19155, представляващ земя и построени жилищна сграда, гаражи и лятна кухня, собственост на жалбоподателя.

След запознаване с всички налични и приложени писмени доказателства , органът е констатирал, че с Декларация по чл. 14 ал.1 от ЗМДТ от 12.05.1998г. жалбоподателят е декларирал имот- земя с площ 689.00 кв.м. и жилище с РЗП 42 кв.м., за притежавани 1/1 идеални части от лицето. Земята е придобита чрез покупко-продажба, а жилището – чрез строителство с декларирана година на построяване 1996, и се явява основно за лицето. Открита е партида за имот № 720Н19155.

За периода от месеца на придобиване на имотите до настоящия момент административния орган не разполага с данни същите да са отчуждавани и продавани. В този смисъл имотът се намира в имуществената сфера на жалбоподателя.

С декларация от 05.12.2018г. е декларирана промяна в обстоятелствата- земя -817 кв.м., лятна кухня с РЗП 41 кв.м., като за декларираната промяна в площта на земята и жилище са приложени скица за поземлен имот и скица за сграда. С декларация от 18.03.2019г. за недвижими имоти са декларирани земя с площ 817.00 кв.м., с построена жилищна еднофамилна сграда на два етажа -267.50 кв.м., гараж-30.00 кв.м. , гараж -56.00 кв.м.и лятна кухня -56.00 кв.м., за притежавани 1/1 ид. ч. находящи се в [населено място], район В., [улица]. В декларацията е посочено, че сградите са придобити чрез строителство, с година на построяване 1997г., с конструкция масивна монолитна, с техническа инфраструктура – изградени

електрификация, водопровод и канализация.

Облагането на декларираните сгради е отразено със срок, считано от 01.01.2014г.

Подадена е и декларация от 06.11.2019г. за корекция на данните. Декларирани са земя с площ 817 кв.м., в това число застроена площ 267.50 кв.м., жилищна сграда, гараж -30 кв.м., гараж – 56 кв.м. и лятна кухня -56 кв.м. за притежавани 1/1 ид. ч., декларирани от лицето като собственик. Посочено е , че сградите са построени през 1997г. с конструкция масивна монолитна, с техническа инфраструктура – изградени електрификация, водопровод и канализация. Жилищната сграда е декларирана като основно жилище на лице с намалена работоспособност от 62%, за което е приложено експертно решение.

Органът , като е съобразил разпоредбата на чл. 15 ал.1 от ЗМДТ – за новопостроени сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца , следващ месеца през който са завършени, и разпоредбата на чл. 21 ал.2 от НОАМТЦУ – такса за битови отпадъци се дължи от началото на месеца, следващ месеца през който са завършени сградите или е започнало ползването им и с оглед декларираното от лицето завършване на сградите през 1997г., то облагането на сградите е прието за коректно от 01.01.2014г. , като е съобразено обстоятелството, че до 2013г. вкл. задълженията за ДНИ и ТБО не са изискуеми, поради изтекъл 5-годишен давностен срок.

На основание чл. 107 ал.3 от ДОПК за периода 01.01.2014 до 31.12.2018г са установени публични общински задължения на В. М. ведно със законните лихви в размер на 7 357,79 лв.

Акт за установяване на задължения по декларация № 556362-1/08.11.2019 г., е обжалван по административен ред, като е потвърден с Решение № СФД20-РД28-6 от 09.01.2020 г

По делото е изготвена Съдебно-техническа експертиза, която дава заключение, че е невъзможно с оглед на място да се установи годината на построяване. Посочено е какви са действителните квадратури на имотите, както и че те се различават от одобрения проект, като са установени по-големи площи при двуетажната сграда. Заключение е , че съпоставяйки данните за сградите, така като са декларирани в декларацията по чл. 14 от 18.03.2019г. с посочените площи в оспорения акт, се установява, че няма разминаване между площите на декларираното и отразеното в акта.

Установените по делото фактите не са спорни.

Спорът се изразява в това, коя е годината на построяване на сградите, която определя началния момент на дължими за тях данъци.

Съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен административен орган. Съгласно нормата на чл. 4, ал. 1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Обжалването на свързаните с тях

актове се извършва по същия ред. Според чл. 4, ал. 3 на същия нормативен текст в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, като съгласно ал. 4 тези служители се определят със заповед на кмета на общината.

В конкретния случай по делото са представени писмени доказателства, от които по несъмнен начин се установява компетентността, както материална, така и по степен и място, на издателя на оспорения акт. Събраните по делото писмени доказателства – заповеди, издадени от Кмета на Столичната община, длъжностна характеристика, както и с оглед на законовите разпоредби, водят до извода, че процесният акт е издаден от надлежно оправомощен административен орган, в кръга на изпълняваните от него правомощия.

Аналогичен е изводът на Съда и по отношение компетентността на решаващия орган, доколкото решението, с което процесният АУЗД е потвърден, е издадено от Директора на дирекция "Общински приходи" при СО, а съгласно чл. 107, ал. 4 ДОПК АУЗД подлежи на обжалване пред директора на териториалната дирекция, чиито функции в хипотезата на чл. 4 ЗМДТ се изпълняват от ръководителя на звеното за местни приходи в общината (чл. 4, ал. 5 ЗМДТ).

Оспореният административен акт е издаден в определената в закона форма. Не са налице нарушения на изискванията за форма.

В глава четиринадесета от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски, като от тях за местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл. 107, ал. 3 ДОПК и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл. 108 ДОПК. В конкретния случай се касае до определяне на задължение за данък върху недвижим имот по реда на чл. 107, ал. 3 ДОПК, което изрично е посочено в самия акт. Следователно, посочена е нормативната разпоредба, представляваща правно основание за издаване на акта. Издаденият АУЗД е изготвен в писмена форма и притежава нормативно изискуемите реквизити – съдържа мотиви и разпоредителна част, основания за издаването му, както и необходимите индивидуализиращи белези на издателя и данъчния субект, подпис на издателя и указания за обжалването му. В акта са посочени както фактическите, така и правните основания за неговото издаване. В заключение, настоящият съдебен състав приема, че оспореният АУЗД е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа ясна и разбираема разпоредителна част, позволяваща индивидуализирането на разпоредените с него задължения, при издаването му не е допуснато такова съществено нарушение на изискването за форма, което да рефлектира върху неговата валидност и да обуслови обявяването му за нищожен.

От събраните по делото доказателства не се установява наличието на допуснати особено съществени нарушения на административно-производствените правила, рефлектиращи върху материализираното в акта волеизявление по начин, водещ до липса на волеизявление, респективно до нищожност на акта. В случая такива не се

констатира, а и по същество не се твърди, че са били допуснати.

С Решение № СФД20-РД28-6 от 09.01.2020 г. на директора на Дирекция "ОП" при столична община се произнесъл по жалбата като потвърдил изцяло АУЗД. Този извод е правилен.

Деклараторът на недвижимите имоти е задължено лице по смисъла на чл. 11 от ЗМДТ във вр. с чл. 1, ал. 1, т. 1 от ЗМДТ.

Определянето и администрирането на местните данъци е предоставено на общинския съвет, който съгласно чл. 1, ал. 2 от ЗМДТ приема наредба за определянето и администрирането на местните данъци.

В случая, доказателствата по делото подкрепят издаването на Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 556362-1/08.11.2019 г., потвърден с Решение № СФД20-РД28-6 от 09.01.2020 г., с който на жалбоподателя са установени задължения за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци /ТБО/ за периода 01.01.2014 г. - 31.12.2018 г. във връзка с недвижим имот, представляващ земя 817.00 кв., с построени жилищна сграда 220.00 кв. с включени обслужващи части – мазе 47.50 кв.м., или общо 267,50 кв.м., гараж-30.00 кв.м. , гараж -56.00 кв.м.и лятна кухня -56.00 кв.м., находящ се в [населено място], район В., [улица]

Установените задължения с АУЗД са въз основа на декларираните от М. данни с декларация по чл. 14 ал.1 от ЗМДТ, като данъка върху недвижимите имоти се определя на база базисна данъчна стойност за един кв.м., корекционни коефициенти и площта по формула, а такса битови отпадъци – съобразно Решение №702/19.12.2013г. на Столичен общински съвет. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че гаражът представлява част от къщата и следва да се обложи по същия начин като основно жилище. Когато гаражът е част от самостоятелен обект, но с отделно функционално предназначение като „гараж“ , то той не представлява част от жилището. "Основно жилище" е имотът, който служи за задоволяване на жилищните нужди на гражданина и членовете на неговото семейство през преобладаващата част от годината съгласно параграф 1 т.2 от ДР на ЗМДТ. Г. няма жилищна функция, поради което правилно органът е приложил различен метод с различни коефициенти за изчисляване на данъчната оценка.

Неоснователни са твърденията, че сградите не са завършени през 1997г. , а посочената от самия жалбоподател година е грешка. Дори към настоящия момент жалбоподателят твърди, че не е наясно коя година следва да посочи, като такава на завършване на строежа, тъй като няма издаден документ за въвеждане в експлоатация. Съгласно чл. 15 ал.1 от ЗМДТ данък се дължи от началото на месеца, следващ месеца , през който е завършена сградата или започнало ползването ѝ. Следователно посочването на годината в декларацията не е обвързано с издаването на документ за въвеждане в експлоатация или друг документ. Декларирането на имота като основно жилище от самия жалбоподател означава , че имота се ползва за жилище, а това от своя страна сочи на наличие на законовите изисквания , разписани в чл. 15 от ЗМДТ – започнало ползване. По идентичен начин стои въпросът дали е имало електрическо

захранване в имота от 1997г или не. При положение , че в декларацията, послужила за издаване на оспорения акт е посочено наличие на ел.захранване, водопровод и канализация, то за органа не съществува съмнение относно тези обстоятелства, посочени и декларирани от самия собственик на имота. Неотнормимо е възражението на жалбоподателя, че не обитавал къщата до 2002г. , тъй като оспорения акт касае друг период.

Твърденията на жалбоподателя, изложени в жалбата остават недоказани, а изводите на органа – необорени.

По тези съображения жалбата срещу АУЗД следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на делото на осн. чл. 161, ал. 1 от ДОПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 697.85 лв., определен съобразно защитавания материален интерес съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. М. срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 556362-1/08.11.2019 г., потвърден с Решение № СФД20-РД28-6 от 09.01.2020 г.

ОСЪЖДА В. Г. М. да заплати на Дирекция "ОП" към СО направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 697.85 лв /шестстотин деветдесет и седем лева и осемдесет и пет стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на Р. България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: